

Ναί ! ... ἵς τὰ φιλιὰ Σου ταραχὴ δὲν ἔδειχνε καμμία !
δὲν εἶχε ἀγάπην ἵς τὴν καρδιά !
ὥμοιαζε θάλασσα βιδιά,
ποῦ δὲν τὴν δέρνει ὁ βοριάς κ' ἡ ἄγρια τρικυμία.

Ἀμὰ καὶ λόγια, Βασιλιά, ψυχρὰ γιὰ Σὲ ν' ἀκούω ! ...
ὀργὴ μ' ἀρπάζει δυνατὴ ! ...
κρατοῦσα τὴν χελὼνα αὐτὴ ...
τὴν σφίγγω ἀπὸ κρυφὸ θυμὸ καὶ ταῖς χορδαῖς της
[κροῦω !] ...

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἑρμῆς ταῖς ἔκρουσε καὶ πάλι ...
χύνεται θεῖα μελωδιά ! ...
ποῦ καὶ τοῦ Δία ἡ καρδιά
ἀρχίνισε νὰ πάλλῃ ! ...

« Ἀχ ! τί νὰ τοῦτο τὸ καλὸ ἵς τοῦράνιό μου δῶμα ! ...
αὐτὴ ἡ γλυκεῖά της ἡ λαλιά
νωπὰ μοῦ φέρνει τὰ φιλιὰ
ἀπ' τῆς Ἀντῶς τὸ στόμα ! ...

Εὐλογημένη κι' ἀπὸ Μὲ κι' ἀπὸ τὴ θεῖα Μοῖρα ! ...
φέρ' τὴν, Ἑρμῆ πάλι ἵς τὴ Γῆ ! ...
— καὶ κάθε ψυχικὴ πληγὴ
οὐ ! νὰ γιατρεύῃς Λύρα ! ...

Σύ ! ἵς τὴν πικρὴ ἀπελπισιὰ δίνε γλυκεῖα βοήθεια !
τὸ λάλημά σου τὸ γλυκὸ
ἅγιο νὰ ᾔναι γιατρικὸ
σὲ πληγωμένα στῆθια ! ...

Κι' αὐτὸ τὸ κάλλος, ποῦ κρατεῖς ἵς τὴ γῆ πῶς εἶχε
πέσει ; !
... κεῖνο ! ... τάγγονι τὸ τρελὸ ! ...
αὐτὸ τοῦράνιο μας καλὸ

ἵς ταῖς τρέλαις του θὰ τῶριξε ! Γῆ κι Οὐρανὸ νὰ δέσῃ !

Ἐλα ! κι' αὐτὴ τὴν Ἑμμορφιά, ἂν καὶ δικό μας κτῆμα,
φέρ' τὴν, Ἑρμῆ, ἵς τὴ Γῆ κι' αὐτὴ !
γιὰ νὰ πιστεύουν οἱ θνητοὶ
τὸν Οὐρανὸ ! κι' ὅτι ἡ ζωὴ δὲ σβύνεται ἵς τὸ μνῆμα ,

* *

Τὴ μουσικὴ, ποῦ συγκινεῖ, τὸ κάλλος ποῦ τρελαίνει,
ἵς τοῦ Δία τὴ διαταγὴ
φέρνει ὁ Ἑρμῆς πάλι ἵς τὴ Γῆ,
τὸνα τὸ δίνει ἵς τὸ Ὁρφέ, καὶ τᾶλλο ἵς τὴν Ἐλένη ! ...

Μύριας ψυχαῖς ἐσώριασε ἵς τὰ τέλειωτο Σκοτάδι
μιανῆς θνητῆς ἡ κα λ λ ο ν ἡ
μὰ καὶ τῆς λ ὕ ρ α ς ἡ φ ω ν ἡ
τὴν σκλαδωμένη Ἑμ μ ο ρ φ ι ἀ τὴν ἐδγαλ' ἀπ' τὸν
[Ἄδῃ ! ...

ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ*.

Ὁ Θαύμας λαβὼν τὴν χρυσὴν ἄλυσον ὑπεκλίνατο
καὶ ἐξῆλθε—ἠκολούθησε λέγουσά μοι ἡ μέροψ περι-
στερά—καὶ ἡ κόρη τῆς νυκτὸς ἀπέμεινε νειρώτ-
τους ἐνηδόως μετ' ἀπλανοῦς βλέμματος τὴν ἐπι-

κειμένην ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀγρίου καὶ διακαοῦς αὐτῆς
πρόθου, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ νύξ, ἱκανῶς ἤδη προβῆσα,
ἀπέκρυπτε τέλειον τὸν λαμπετόεντα φοῖβον ὑπὸ τὸν
παμμέλανα πέπλον της. Ἐπετὺγίσα μακρὰν περὶ-
λυπος δι' ὅσα ἤκουσα καὶ ἐσκεψάμην νὰ δηλώσω τῇ
ἀτυχεῖ Ροδείᾳ τὰς ἀπηνεῖς τῆς γοήσεως βουλάς.
Ἀλλὰ, φεῦ ! οὐδαμῶς ὠφέλει τοῦτο· διότι, πῶς θὰ
ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ ; εἰσπηδῶσα εἰς τὰ κύματα ὡς
ἀφρόνως ἐξεστόμισεν ; ἀλλ' ὁ Θαύμας, ὁ πιστὸς τῆς
γοήσεως θεράπων, ἀγρύπνως φρουρῶν θὰ συνελάμ-
βανεν αὐτὴν πέραντα καὶ θὰ ἐδέσμευε διὰ τῆς αὐτῆς
παρκαδοθείσης μαγικῆς ἀλύσεως. Οὐδέν, οὐδέν ἠδυ-
νάμην νὰ πρᾶξω ἐγὼ τὸ μικρὸν πτηνόν, ἀλλ' ἐμα-
κρύνθην ἀπελπισ καὶ ἀπεφάσισα μόνον ν' ἀκολου-
θήσω λάθρα τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ τὰς καταράτους ἐκεί-
νας ὑπάρξεις· ἴσως, διενόηθην, ἡ ἀγνὴ Νύμφη κατὰ
τινα ἀπροσδόκητον συγχυρίαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπι-
τελουμένην, δυνηθῇ νὰ σωθῇ.

Ὁ Φοῖβος ἀνέτειλεν, ὁ Φοῖβος ἔδυσε καὶ πάλιν.

Ὁ φάρος ἀνήφθη ἐπὶ τοῦ παραλίου βράχου, ἀλλ'
ἡ κόρη τῆς νυκτὸς, τίς οἶδε ποῦ τὸ βλέμμα στρέ-
φουσα, δὲν εἶδεν αὐτόν. Τότε ὁ Θαύμας ἐπέστη ἔξω-
θεν τοῦ σπηλαίου καὶ ἐκάλεισεν αὐτὴν οὕτως :

Ἐλθέ, ἐλθέ, ὦ κόρη τῆς νυκτὸς
εἰς τὸν λευκὸν χιτῶνα εἰλιγμένῃ.
μόνη, ἰδέ, τοῦ ἄντρου σου ἐκτός
ἢ ζοφερὰ γαλήνην σὲ προσμένει.

Μακράν, μακράν ἀστράπτει ὁ λαμπτήρ
ἐπιχρυσῶν τὸ κύμα τὸ μορμύρον
καὶ ὑψηλὰ εἰς ἔρημος ἀστήρ
χρυσόλαμπεις ἀντανακλάσεις σπείρων.

Δὲν ἀγρυπνεῖ ψυχὴ ἐπὶ τῆς γῆς
οὐδὲ ἀκτὶς προδύτις τοῦ ἡλίου·
εἶναι ἡ νύξ ἡ ὥρα τῆς σιγῆς,
εἶσαι ἡ νύξ εἰκὼν τοῦ μυστηρίου.

Κι' ἂν ἡ Ἠχώ, ἡ φλόγος σκιὰ,
στόνον βραδύν θορυβηθεῖσα χύσῃ,
φυσᾷ πνοὴ ἀέρος ἀραιά,
κ' ἐντὸς αὐτῆς ὁ στόνος της θὰ σβύσῃ.

Πρὶν τῆς Ἡοῦς ἡ πρώτη λαμπρὸν
τοῦ οὐρανοῦ τὰ σύννεφα ῥοδίση,
τὸν χλοερὸν τῆς κρύπτης σου οὐδὸν
πάλιν ἄδρὸς ὁ ποῦς σου θὰ πατήσῃ.

Ἐλθέ λοιπόν, ὦ κόρη τῆς νυκτὸς,
εἰς τὸν λευκὸν χιτῶνα εἰλιγμένῃ·
μόνη, ἰδέ, τῆς κρύπτης σου ἐκτός
ἢ ζοφερὰ γαλήνην σὲ προσμένει.

Ἡ εἰσόδος τοῦ σπηλαίου ἀνέφγῃ καὶ ἡ ἄνασσα
ἐξῆλθε, καταπληκτικῶς ὁμοία τῇ φίλῃ τῆς Ρο-
δείας Ἀρεθούσῃ. Τὸ κακοποιὸν ζεῦγος ἔβη πρὸς τὸν
ἐγγὺς λοφίσκον ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὁποίου εὗρίσκατο
τῆς Ροδείας τὸ ἀνθοστεφέν ἄντρον. Ἡ κόρη τῆς νυ-
κτὸς, ἡ Ἀρεθούσα, εἰσῆλθεν, ὁ Θαύμας ἐκρύβη παρὰ
τὴν τηλεθόωσαν ἐλάτην.

*) Ἰδε ἀριθ. 21 τελ. 408—410.

— Χαίρε, φίλη Ρόδεια εἶπεν ἡ μεταμορφωμένη γόησσα· ἦλθον ἐν τῇ σιγῇ τούτῃ καὶ γλυκεῖα ὥρῃ ἵνα σὲ ἀσπασθῶ· σύγγνωθι ἂν ἐτάραξα τὸν ὕπνον σου. ἄλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἡ πρὸς σὲ θερμὴ ἀγάπη μου δὲν μ' ἐπιτρέπει νὰ στερωθῶμαι σοῦ ἐπὶ μακρόν. Σοὶ φέρω προσέτι καὶ κύπελλον ὕδατος γλυκεῖας καὶ εὐόσμου ὅπερ δι' ἰδίας ἐπινοίας ἐξ ἀνθέων παρσκευάσα. Ἐπιθυμῶ νὰ πῆς αὐτό, φιλάττη, αὐτοστιγμεί, ἐπὶ παρουσίᾳ μου, ἵνα μάθω ἂν εὐρίσκησιν αὐτὸ ἡδύ. Καὶ ἔτινε, δολίως μειδιῶσα, τὸ κύπελλο, ὅπερ ἐκείνη λαβοῦσα ἀνέκραξεν :

— Ἀγαπητὴ Ἀρέθουσα, καὶ ἄνευ τοῦ δώρου θὰ μὲ ὑψοῖς βεβίως ἢ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπισκεψίς σου πολλῶ πλεον ἢ ὁ γλυκύτατος ὕπνος. Ἀλλ' ὅποιον θεῖον ἄρωμα ἀποπνέει, φίλη, τὸ ἀμυδρόσιον τοῦτο ὕδωρ σου ! ὦ, τοῦτο θὰ ᾗ βεβίως ἡδίων τοῦ νέκταρος. Οὐχ ἤττον ἡ Ρόδεια ἐξεπλήττετο μεγάλως ἐπὶ τῇ ἀκαίρῳ ἐκείνῃ ἐπισκέψει.

— Πίε λοιπὸν, φιλάττη, εἶπεν ἡ ψευδὴς Ἀρέθουσα, ἥς τὸ βλέμμα, ἐσπινθηροβόλῃ καὶ τὸ σῶμα ἐρρίγει ἄμα καὶ ἐπύρεσεν ἐκ σφοδρᾶς συγκινήσεως καθ' ὅσον ἀνελογίζετο ὅτι μετὰ βραχείαν στιγμήν ἡ Ρόδεια θὰ ἔκειτο νεκρωμένη, ἀναισθητὸν τοῦ θαύματος ἔρμαιον.

Ἀλλ' ἐκείνη ἀφείσα τὸ δωρηθὲν κύπελλον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔνθα ὑπῆρχεν ἕτερόν τι δοχεῖον ὅλως ὁμοιον, πλήρες καθαροῦ ὕδατος, εἶπε :

— Ἀμέσως, φιλάττη, ἄφ' οὗ δρέψω ἐκ τοῦ λειμῶνος ἄνθη τινὰ ἵνα πλέξωμεν στέφανους· καὶ ἐξήλθεν ἑλαφρά ὡς ὁ ἄηρ.

Ἡ Ἀρέθουσα ἄλλοφρονοῦσα, φλεγόμενη ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως πυρετοῦ, λαμβάνει τὸ ἕτερον τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κυπέλλων ἵνα δροσίση τὰ χεῖλη ἐν τῷ καθαρῷ ὕδατι. Ἀλλὰ μόλις πιοῦσα σταγόνας τινάς, ὡρῇ νεκρικῶς καὶ μεθ' ὑποκόπου στόνου πίπτει χαμαὶ ἀναισθητος . . . Τὸ ὕδωρ ὅπερ ἔπιεν ἦν τὸ ἴδιον αὐτῆς σκεῦσμα ! Ἡ γόησσα ἔπεσε θύμα τῆς γοητείας αὐτῆς· οἱ λόγοι τῆς Μηδείας ἐπλήθυσαν. . . .

Ταῦτοχρόνως ὁ Τρίτων ὁ ὀπισθεν τῆς ὑψικαρήνου ἐλάτης κρυπτόμενος· ἰδὼν τὴν ἐξερχομένην λιγυρὰν καὶ λευχεύοντα σιάν, τὴν Ρόδειαν σπεύδουσιν ἵνα συλλέξῃ τὰ ἄνθη χάριν τῆς ὑποτιθεμένης φίλης αὐτῆς, ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς τὴν κόρην τῆς νυκτὸς πρὸς τὸ ἄντρον τῆς βΐνουσαν. Εἰσδύει τότε εἰς τὸ γλαφυρὸν σπῆλαιον ὅπερ ἐπλήρου ἦδη ὁ νύκτιος ζόφος . . . ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κεῖται ἐκτόδην σώμα τι εἶναι ἀνμφιβόλως ἡ Νύμφη ὑπνώττουςα τὸν γνωφώδη μαγικὸν ὕπνον . . . τότε προβάς ἀτρέμα δεσμεύει αὐτὸ διὰ τῆς χρυσῆς ἀλύσου νεκρικῶς ἀναισθητοῦν καὶ μηδὲ τὸν δάκτυλον νὰ κινήσῃ δυνάμειον. Αἶφνης ἡ Ρόδεια εἰσέρχεται κούφῃ καὶ σπεύδοντι βήματι κρατοῦσα τὰ θάλλοντα ἄνθη. Ἰδοῦσα τὴν ἄγνωστον τοῦ Τρίτωνος μορφήν ἀμυδρῶς ἐν τῷ σκότεινι διαγραφομένην, ἀφίησι κραυγὴν τρομώδους ἐκπλήξεως. Ὁ Θάμυας στρέφεται ἀποτόμως καὶ ἀνα-

γνωρίζων τὴν πρὸ αὐτοῦ μαρμαίρου δίκην ἀκίνητοῦσαν Νύμφην κατανοεὶ τὴν ἀπάτην αὐτοῦ. . . τότε ἄρχεται λύων τὰ δεσμὰ τῆς γοήσεως, ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι αὕτη, διὰ τοῦ ἰδίου φαρμάκου μαγευθεῖσα, ἐστερήθη ἐν ἀκαρεὶ πάσης ἰσχύος καὶ δράσεως.

Ἡ νύξ παρήλθε· ἡ κροκόπεπλος Ἡὼς ἀναφανείσα ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἐμειδίασε, καὶ εἰς τὸ μειδίημα αὐτῆς φαιδρυνόμενος ἡ οὐρανὸς ἐκκλύφθη ὑπὸ γλυκυτάτου ἐρυθήματος.

Ἡ κόρη τῆς νυκτὸς ἀφηνίσθη· εἶδε περὶ αὐτὴν ἀνεμνήσθη τῶν νυκτίων συμβάντων· δάκρυ ἐκπίπτει τῶν ὀμμάτων αὐτῆς λογιζομένης ὅτι οὐχὶ ἄνασσα, οὐδὲ γόησσα, ἀλλ' ἀπλῇ Νύμφῃ ὑπάρχει ἤδη, ὅτι τὸ μακροχρόνιον αὐτῆς μυστηριώδες κράτος ὡς ἀπλοῦν ὄναρ, ἀλλ' ὄναρ αἰῶνων, ἐσθῆσθη τῇ αὐγῇ ἐκείνῃ, ὅτι, τέλος, ἐστὶν ἡδὴ αἰχμηλὸς ἐκείνης ἢν ἡβουλήθη νὰ δεσμεύσῃ ἑσάει διὰ τῆς λεπτῆς ἀλλ' ἄρρηκτου χρυσῆς ἀλύσεως· καὶ καταρᾶται ἐνδομύχως τὴν Ἐρινὺν ἥ τις πρὸ αἰῶνων ἐδώρησεν αὐτῇ τὰ θεοστυγῇ καὶ κατάρτα δωρὰ τῆς . . . Ἀλλὰ δεύτερον δάκρυ, διαδέχεται τὸ πρῶτον καὶ τοῦτο ἐστὶ δάκρυ μεταμειλίας εἰλικρινοῦς. Καὶ γονυπετοῦσα, αἰτεῖ συγγνώμην παρὰ τῆς Ροδείας ἢ ὁ Θάμυας ἀφηγήσατο τὰ πάντα πρὸ μικροῦ, καὶ ἥτις γενναία τὸ ἦθος, περιπτύσσει καὶ καταφιλεῖ αὐτήν. Χαρὰ καὶ λύπη, δάκρυ καὶ μειδίημα συγκαταμίγνυνται ἐν τῷ ἀσπασμῷ τοῦ χαριέντος ἐκείνου συμπλέγματος ὅπερ ὁ Τρίτων μετὰ θαυμασμοῦ ἀτενίζει, αἱ δὲ ἀηδόνες τοῦ παρακειμένου ἄλσους ψάλλουσι φαιδραὶ τὴν παράδοξον συμφιλίωσιν.

Ἡδὴ ἡ κόρη τῆς νυκτὸς πᾶν μυστήριον καὶ πᾶσαν μαγεῖαν ἀποβαλοῦσα, συμβοῖ εἰρηνικῶς μετὰ τῆς ἀγνῆς Ροδείας καὶ συνορχεῖται εὐθύμως κατὰ τὴν αἰθρίαν δειλὴν παρὰ τὴν γλαφυρὰν ἀκτὴν μετὰ τῶν θεομορφῶν Νηρηίδων, αἵτινες πᾶσαι ἐπελάθοντο τοῦ παλαιοῦ πρὸς αὐτὴν μίσους καὶ φόβου των.

Οὕτως ἐπέρανε τὴν ἀφήγησιν αὐτῆς ἡ μέροψ περὶστερὰς ἦν ἡ θυρίς μου ἐξένιζε. Ταῦτοχρόνως ὁ χρυσόκομος Φοῖβος ἐπιβάς τοῦ χρυσηνίου αὐτοῦ ἄρματος καὶ τοὺς ἀκάμαντας αὐτοῦ ἵππους στιβαρὰ τῇ χειρὶ ἰθύνων, ὥρμησε δρομαίως πρὸς δῖωξιν τῆς μελανείμονος νυκτὸς, ἥτις πτοηθεῖσα ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς αὐτοῦ, ἀπέστη ταχεῖα.

Ἡ λευκόπτερος ξένη μου, ἀποχαιρετίσασά με, ὥρμησε πρὸς τὸν αἰθέρα ἑλαφρά ὡς πνοή, ἐνῷ ἐγώ, ἀναλογιζομένη τὸ μυθώδες αὐτῆς ἱστορήμα, παρηκολούθουν συνέμα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν μεταχρόνιον αὐτῆς πτῆσιν, καὶ ὀνειροπόλουν μάτην δι' ἐμαυτὴν ὁμοίαν ποθητὴν πρὸς τὰ οὐράνια νέφη ἀνύψωσιν.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΔΟΥ.